

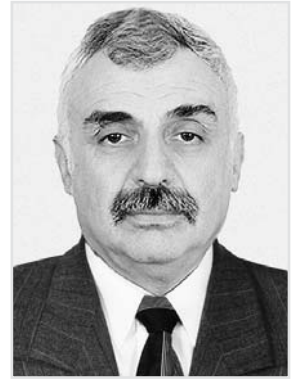
Народився 3 листопада 1952 р. у м. Харків. У 1974 р. із відзнакою закінчив фізичний факультет ХДУ ім. О. М. Горького, а в 1980 р. — аспірантуру при інституті «ХДНДІМ». У 1983 р. захистив кандидатську дисертацію.

Після завершення навчання у виші працював у школі вчителем фізики, а з 1977 р. — інженером і старшим інженером в інституті «Важпромавтоматика». З 1982 р. Михайло Гінзбург перейшов на роботу в НДПІАСУтрансгаз, де обіймав посади старшого інженера, старшого наукового співробітника, завідувача сектору, відділу (з 1989 р.), термінологічного центру (з 2000 р.), нормативно-термінологічного центру (з 2005 р.). Підрозділ, який він очолював, розробляв сімейство САПР КТЗ, АСКТП «Сапфір», що були широко впроваджені у проєктних інститутах галузі. За участь у створенні цих систем нагороджений срібною медаллю ВДНГ СРСР.

У 1994 р. захистив докторську дисертацію за спеціальностями «Автоматизація технологічних процесів і виробництв» та «Системи автоматизованого проєктування у промисловості». З 1988 р. за сумісництвом викладає у вишах. У 1991 р. йому присвоєне вчене звання доцента, а в 1995 р. — професора кафедри інформатики та обчислювальної техніки.

У 1995 р. відділ інституту «НДПІАСУтрансгаз» на чолі з М. Д. Гінзбургом почав формувати єдину автентичну галузеву українську термінологію. Для виконання програми, затвердженої НАК «Нафтогаз України», розроблено серію з 19 тримовних російсько-українсько-англійських тлумачних словників, 12 з яких надруковано. Михайло Давидович є розробником шести національних термінологічних стандартів для нафтогазового комплексу. Був членом Науково-технічної комісії з питань термінології при Держстандарті України.

З 2010 р. — начальник відділу Інституту транспорту газу.

Гінзбург Михайло Давидович

Доктор технічних наук, професор, академік УНГА, фахівець у галузі автоматизації та нормативно-термінологічного забезпечення нафтогазового комплексу

Під науковим керівництвом М. Д. Гінзбурга розроблено 11 стандартів Мінпаливенерго, НАК «Нафтогаз України» та ДК «Укртрансгаз», створено автоматизовану інформаційно-пошукову систему чинних повнотекстових нормативних документів «Hammer», яка постійно розвивається та оновлюється. Її користувачами є понад 800 працівників ДК «Укртрансгаз».

Михайло Давидович має понад 500 наукових праць, зокрема 12 монографій, довідник, сім навчальних посібників із грифом МОН України, 17 свідоцтв на комп'ютерні програми та бази даних. Є членом редколегії журналів «Нафтова і газова промисловість», «Трубопровідний транспорт», «Технологія приборостроєння», «Метрологія та прилади», заступником голови термінологічної комісії УНГА. Працює у технічних комітетах стандартизації «Газ природний» (де очолює підкомітет «Термінологія»), і «Науково-технічна термінологія». Нагороджений почесною відзнакою та Почесною грамотою НАК «Нафтогаз України», грамотою ДК «Укртрансгаз», премією II ст. і подякою УНГА.

Народився 13 лютого 1931 р. у с. Старі Богородчани Богородчанського району Івано-Франківської області. В 1942 р. разом із матір'ю був вивезений на примусові роботи до Німеччини, звідки повернувся в 1945 р.

У 1954 р. Ярослав Гірник закінчив Львівський політехнічний інститут, де опанував спеціальність «Розробка нафтових і газових родовищ». Працював помічником бурильника, бурильником, буровим майстром, начальником дільниці, майстром зі складних робіт у Битківській конторі буріння.

З 1960 до 1964 р. обіймав посаду головного інженера Надвірнянської контори буріння, а протягом 1964–1966 рр. — головного технолога Пасічнянської контори буріння тресту «Прикарпатбурнафта». У 1966 р. він очолив відділ буріння об'єднання «Укрзахіднафтогаз» у м. Івано-Франківськ, а в 1970 р. у зв'язку з реорганізацією нафтової промисловості був переведений на посаду головного інженера Івано-Франківського управління бурових робіт.

Я. Й. Гірник приділяв велику увагу впровадженню у виробництво нової техніки та технології.

У 1974 р. він перейшов на роботу в Івано-Франківський відділ промислових випробувань ВНДІБТу, де очолив групу технології буріння свердловин електробурами. За період роботи в цьому інституті провів випробування низки нових технічних засобів для електробуріння: редукторних електробурів, телесистем для похило спрямованого буріння, віброзахисних пристроїв, кабельних секцій.

За його безпосередньою участю на території Прикарпаття були впроваджені нові технології буріння електро-

Гірник Ярослав Йосипович

Гірничий інженер, фахівець у сфері буріння свердловин

буром розгалужено-горизонтальних і глибоких похилих свердловин.

Ярослав Йосипович надавав методичну допомогу буровим підприємствам Поволжя, Прикарпаття і Донбасу під час вирішення питань електробуріння, був кваліфікованим і визнаним спеціалістом не тільки в Україні, а й на теренах колишнього СРСР.

В 1976 р. закінчив аспірантуру ВНДІБТу. Є автором опублікованих у професійних виданнях кількох десятків наукових статей і винаходів.

За досягнення у виробничій та науковій діяльності Я. Й. Гірник нагороджений медалями «За доблесну працю», «Ветеран праці», почесними грамотами Президії Верховної Ради УРСР, Міністерства нафтової промисловості СРСР.

Помер 11 червня 1996 р.